

Josemaría Escrivá

Keresztút

A mű eredeti címe:

Via Crucis

Nihil obstat.

Dr. Eörs Csordás censor deputatus.

Nr. 816/2000. Imprimi potest

Strigonii, die 29 Februarii A. 2000

László Card. Paskai

Primas Hungariae

Archiepiscopus Strigoniensis-Budapestinensis

Fordította:

Dr. Gömöri Zoltán

Lektorálta:

Seres Krisztina

Tartalomjegyzék

~~A könyv elektronikus változata~~

~~A Szerző~~

~~Előszó~~

~~Bevezető imádság~~

~~I. állomás: Jézust halálra ítélik~~

~~II. állomás: Jézus vállalja a keresztet~~

~~III. állomás: Jézus először esik el a kereszttel~~

~~IV. állomás: Jézus találkozik anyjával~~

~~V. állomás: Cirenei Simon segít Jézusnak vinni a keresztet~~

~~VI. állomás: Egy jámbor asszony kendőjét nyújtja Jézusnak~~

~~VII. állomás: Jézus másodszor esik el a kereszttel~~

~~VIII. állomás: Jézus vigasztalja a síró asszonyokat~~

~~IX. állomás: Jézus harmadszor esik el a kereszttel~~

~~X. állomás: Jézust megfosztják ruháitól~~

~~XI. állomás: Jézust keresztre feszítik~~

~~XII. állomás: Jézus meghal a kereszten~~

~~XIII. állomás: Jézus testét leveszik a keresztről és átadják anyjának~~

~~XIV. állomás: Jézust sírba teszik~~

Bevezető imádság

Én Uram, én Istenem, égi anyánk szerető tekintetétől kísérve készek vagyunk szenvedésed útján követni Téged azon az úton, amely számunkra a megváltást hozta.

Mindazt, amit elviseltél, Veled akarjuk átélni, szegény bűnbánó szívünket Neked följánlani, hiszen Te, a büntelen, értünk, valóban bűnösökért fogsz meghalni.

Mária, égi anyám, fájdalmas Szűzanya, segíts abban, hogy azokat a keserű órákat, melyeket Fiad itt a Földön végigszenvedett, én is átéljem, hogy ezáltal mi, maréknyi porból való teremtményeid új életre jussunk in libertatem gloriae filiorum Dei, Isten fiai dicsőségének szabadságában.

I. állomás: Jézust halálra ítélik

Dél előtt tíz óra után vagyunk. A törvényszéki tárgyalás lassan véget ér. Nem találtak semmi bizonyítékot. A bíró tudja, hogy Jézust csak irigységből vádolták be ellenségei. Megpróbál még egy esztelen kísérletet; választás elé állítja a tömeget, válasszon Barabás, a rablógyilkos és Jézus között, aki Krisztusnak mondja magát. A nép Barabást választja. Pilátus így szólt:

– Hát Jézussal, akit Krisztusnak mondanak, mit tegyek? (Mt 27, 22)

Így válaszolnak: – Keresztre vele!

A bíró még egyszer: – De hát mi rosszat tett?

Újból így kiáltoznak: – Keresztre vele! Keresztre vele!

Pilátus megijed a növekvő lármától. Parancsára vizet hoznak, és a tömeg szeme láttára megmossa a kezét, miközben így szól:

– Ennek az igaz embernek vére ontásában én ártatlan vagyok. Ti lássátok! (Mt 27,24)

Ezután megostoroztatja Jézust, és átadja nekik, hogy keresztre feszítsék. A gyűlölet és a megszállottság hangjai hirtelen elülnek. Úgy látszik, mintha Isten vereséget szenvedett volna. Jézus egyedül van.

Elmúltak a szép napok, amikor az Istenember szavai fényel és reménnyel töltötték el az emberek szívét. Hová tűntek a meggyógyított betegek hosszú sorai? És hová tűnt az ünneplő Jeruzsálem diadalmas zivaja, amikor az Úr egy békés szamárcsíkó hátán vonult be? Mintha csak az ember Isten szeretetének más irányt akarna szabni! Mintha ismertük volna az Úr napját!

Szempontok az elmélkedéshez:

5. Ecce homo! (Jn 19, 5) Íme, az ember! Szívünk megrendül, míg Urunk egyetlen sebbé vált emberségét szemléljük. Ha valaki akkor megkérdezi tőle: Mik ezek a sebek a testeden?, azt feleli: Ezeket barátaim házában szereztem. (Zak 13, 6)

Nézz föl Jézusra! Minden sebe vádol; minden ostorcsapás bűnbánatra int azokért a bántalmakért, amelyeket mi követtünk el ellene.

II. állomás: Jézus vállára veszi a keresztet

A városfalon kívül, Jeruzsálemtől északkeletre emelkedik egy kis domb. Arameus nyelven Golgotának hívják, latinul locus Calvariae, ami Koponya-helyet jelent.

Jézus védtelenül aláveti magát az ítéletnek. Semmit sem sajnálnak Tőle, a szégyenkereszt súlya nehezedik a vállára. De szeretetének hatalma ezt a keresztet királyi fenségének trónusává változtatja át.

A jeruzsálemi lakosok és az idegenek, akik a húsvéti ünnepekre jöttek a városba, most ott tolakodnak az út mentén, hogy láthassák a názáreti Jézust, a zsidók királyát, mint halad el. Hangos zsvajgás uralkodik, melyet csak néha szakít meg a néma csend, talán olyankor, amikor

Krisztus tekintete megpihen valakin:

– Ha valaki utánam akar jönni, vegye föl keresztjét és kövessen engem. (Mt 16, 24)

Mekkora szeretettel öleli át Jézus a keresztfát, amelyen meghalni készül!

Ugye igaz, hogy mennyire boldog vagy, és túlteszed magad minden testi és lelki bajon attól a pillanattól fogva, amikor már nem rettegsz attól, amit az emberek keresztnek neveznek, hanem teljesen aláveted akaratodat Isten akaratának? Krisztus keresztje valóban szelíd és szeretetreméltó. Közelében eltűnnek a gondok, csak a boldogság marad, amit a Megváltóval való egyesülés okoz.

Szempontok az elmélkedéshez:

5. Környezetünkben gyakran észlelhetjük a Krisztus keresztjétől való félelmet. Az élet minden kis kellemetlenségét keresztnek nevezzük, megfélelkezünk természetfölötti jellegéről, egyre kevésbé vagyunk hajlandók hordozni. Ez aztán addig megy, hogy sokszor eltávolítják azokat a kereszteteket is, amelyeket még elődeink állítottak az utak mentén!

Krisztus kínszenvedése által a szégyenfából a dicsőség jelképe lett.

A kereszt a megváltó ismertető jele: in quo est salus, vita et resurrectio nostra, ebben van üdvösségünk, életünk és feltámadásunk.

III. állomás: Jézus először esik el a kereszttel

A kereszt mind mélyebbre vág az Úr kisebesedett vállába. A tömeg állandóan növekszik. Mint kiáradó folyam, úgy önti el Jeruzsálem utcáit, a katonák is alig bírják visszatartani.

Jézus kifáradt teste már inog a kereszt súlya alatt. Szíve, a legszeretetre méltóbb Szív, már alig tudja élettal táplálni meggyötört tagjait. Jobbra és balra a hullámzó tömeget látja; olyan, mint valami pásztor nélküli nyáj. Mindegyiküket nevének is szólíthatná, a mi nevünkön. Itt vannak mindannyian, akiket a csodálatos kenyérszaporításkor táplált, betegségeiktől meggyógyított, vagy a tó partján, a hegyen és a nagytemplom csarnokában tanított.

Éles fájdalom hasít Jézus lelkébe. Kimerülten a földre roskad.

Nem tudunk szóhoz jutni; csak most értjük meg, miért olyan nehéz Jézus keresztje. Siratjuk nyomorúságainkat és az emberi szív hálátlanságát. Lelkünk legmélyéről az igaz bűnbánat imája fakad, amely megszabadít minket a bűn okozta szomorúságtól. Jézus azért esett el, hogy mi ezáltal fölemelkedjünk: egyszer és mindenkor.

Szemponatok az elmélkedéshez:

5. Hányan járnak meg büszkeségtől és hamis vágyaktól hajtva kálváriákat, pedig ezek nem is Krisztuséi!

A kereszt, amelyet hordoznod kell, isteni kereszt. Ne akarj a világból való keresztet hordozni! Amint észreveszed, hogy ilyen kísértésnek engedél, térj vissza a helyes útra: csak arra gondolj, hogy az Úr végtelenszer többet szenvedett irántunk való szeretetéből.

IV. állomás: Jézus találkozik anyjával

Alig emelkedett föl az Úr első eleste után, találkozik anyjával, aki az út szélén áll.

Végtelen szeretettel néznek egymásra. Tekintetük találkozik, és fájdalmuk kölcsönösen előnti egymás szívét. Krisztus keserű szenvedése elárasztja Mária lelkét is.

Ó, ti mindnyájan, akik erre jártok az úton, nézzetek ide és lássátok: Van-e oly fájdalom, mint az én fájdalmam? (Siral 1, 12) De senki sem törődik vele, senki sem néz rá, csak Jézus. Most teljesedik be Simeon jóslata: A te lelkedet is tőr járja át. (Lk 2, 35)

A kínszenvedés sötét elhagyatottságában Mária a gyöngédség, az együttérzés és a hűség balzsamát nyújtja Fiának – egyszóval igent mond az isteni akaratra. Márián keresztül mi is Jézust akarjuk vigasztalni úgy, hogy elfogadjuk Atyjának – aki a mi Atyánk is – az akaratát.

Csak így ízlelhetjük meg a krisztusi kereszt édes ízét, s amikor szeretetünk minden erejével átöleljük, földi életünk minden útján győzedelmeskedni fogunk.

Szemponatok az elmélkedéshez:

5. Ha mi hívő lelkek vagyunk, akkor az evilági dolgok számunkra jelentőségüket veszítik. Így voltak ezzel a szentek is. Az Úr és Édesanyja nem hagynak el bennünket, Ők mindig jelen vannak, hogy a szükség órájában az övéik szívét békével és biztonsággal töltsék el.

V. állomás: Cirenei Simon segít Jézusnak vinni a keresztet

Jézus kimerült. Tántorogva vonszolja testét. A katonák siettetni szeretnék a dolgot. Így, amint a várost az Ítélet kapun át elhagyják, megállítanak egy embert, aki éppen a mezőről jön, cirenei Simont, Sándor és Rufusz atyját. Kényszerítik őt, hogy vigye Jézus keresztjét. (vö. Mk 15, 21)

Ez a segítség, az egész kínszenvedést tekintve, csak csekély dolog. De Jézusnak elég csak egy mosoly, egy szó, egy mozdulat is, hogy kegyelmét bőséggel árássa barátai lelkébe. Évekkel később Simon fiai keresztényekké válva ismert és megbecsült tagjai lesznek hitközösségüknek. Mindennek a kiindulópontja a kereszttel való váratlan találkozás volt.

„Hagytam, hogy közeledjenek, akik azelőtt nem kérdeztek; hogy megtaláljanak, akik nem kerestek.” (Iz 65, 1)

Néha hirtelen a szemünk elé tárul a kereszt anélkül, hogy kerestük volna: ilyenkor Krisztus szólít minket. És ha szívünk tiltakozik is ez ellen a kereszt ellen, amely a váratlan megjelenés miatt még sötétebbnek látszik, ne törődj vele. S ha mégis vigaszra van szükséged, akkor mondd lassan, mint valami titkot: Szív! Te Szív a kereszten! Te Szív a kereszten!

Szempontok az elmélkedéshez:

5. Miként szeretheted igazán Jézus szent keresztjét? Vágyakozz utána! Kérd az Urat, hogy adjon neked erőt ahhoz, hogy a keresztjét az emberek szívében és a világ minden táján fölállíthasd. Ezenkívül tarts szívesen bűnbánatot, és próbáld meg azok helyett is szeretni, akik még nem szeretik.

VI. állomás: Egy jámbor asszony kendőjét nyújtja Jézusnak

„Nem volt sem szép, sem ékes (hiszen láttuk), a külsejére nézve nem volt vonzó. Megvetett volt, utolsó az emberek között, a fájdalmak férfija, aki tudta, mi a szenvedés; olyan, aki elől iszonyattal eltakarjuk arcunkat; megvetett, akit bizony nem becsültünk sokra." (Iz 53, 2-3)

Íme, ez az Isten Fia, aki előttünk elvonul, mily balgává lett – Balgává szeretetből!

Egy Veronika nevű asszony tolakszik át a tömegben, kezében fehér lenvászón kendő, amivel vigyázva letörli Jézus arcát. Az Úr szent képmása a kendőn marad. Jézus szeretetreméltó arcvonásait, melyekkel egykor a gyerekekre tekintett, és amely a Tábor hegyén dicsőségben ragyogott, most a fájdalom fátyla fedi el. Ez a fájdalom a mi lelki tisztulásunk; ez az izzadság és vér, mely arcvonásait elhomályosítja és eltorzítja, a mi tisztulásunkra szolgál.

Uram, add, hogy a bűnbánat kegyelme által leszakítsam arcomról azt a szánalmas maskarát, mely bűneim által elfed. Ezután, s csak ezután leszek képes a bűnbánat és engesztelés útján arra, hogy életemet hűségesen a te életedhez igazítsam. Így válunk majd mi is hozzád hasonlónak. Így válunk mi is Krisztussá, ipse Christus.

Szemponatok az elmélkedéshez:

5. Ha mi, keresztények, rosszul érezzük magunkat, akkor az csak azért van, mert életünket nem Isten akarata szerint irányítjuk.

Ahol egy tüske megszúrja kezünket, ott szemünk észreveszi a virágzó, illatos rózságot is.

VII. állomás: Jézus másodszor esik el a kereszttel

A menet már kívül van a városkapun, amikor Jézust megint elhagyja az ereje. Másodszor is földre roskad a lármázó tömeg és a katonák ösztökélő ütlegei közepette.

A test gyöngesége és lelkének keserősége okozza újbóli elestét. Az emberiség minden vétke, közte az enyémekek is, terhelik vállát.

„Bár a mi betegségeinket viselte és a mi fájdalmaink neheztedek rá, mégis Istentől megvertnek néztük, olyannak, akire lesújtott Isten, és akit megalázott. Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságaink törték össze; a mi békességünkért érte utol a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást.” (Iz 53, 4-5)

Jézus elesik, de ezzel fölemel, halálával pedig föltámaszt minket.

Jézus a mi bűnbe való visszaesésünkre a megváltani akarás állhatatosságával és a megbocsátás kiárasztásával válaszol. S hogy senki se essék kétségbe, kimerülten fölegyenesedik, és ismét átöleli keresztyét.

Bukdácsolásaink és vereségeink soha ne válasszanak el Tőle. A jövőben úgy akarunk Jézus igájához kapcsolódni, ahogy a gyöngye gyermek bizakodóan apja erős karjába veti magát. Csak az ilyen bánat és alázat képes emberi gyöngységünknek isteni erőt kölcsönözni.

Szempontok az elmélkedéshez:

5. Ha Krisztust valóban követni akarjuk és a közelében is akarunk maradni, olyan alázattal kell alávetnünk magunkat, ahogy a szőlőt a kádban megtapossák.

Ha a mi nyomorúságunkat – mert mi csak abból állunk – széttapossuk, akkor az Úr a lelkünkbe költözik, és otthonává változtatja. Akkor majd, akár csak Betániában, bizalmasan beszélgetünk egymással, amint barátok közt szokás.

VIII. állomás: Jézus vigasztalja a síró asszonyokat

A tömegben, amely az Urat nézi, föltűnik néhány asszony, akik bánatukat nem tudván visszatartani, hangos zokogásban törnek ki. Fölébred bennük a régi szép napok emléke, amikor mindnyájan csodálkozva kiáltották: Bene omnia fecit! Mindent jól tesz! (Mk 7, 37)

Az Úr azonban természetfölötti mozgatóerőt akar kölcsönözni sírásuknak, s fölszólítja őket, hogy inkább bűneiket sirassák, amelyek az Ő kínszenvedését okozzák és az isteni ítélet szigorát vonják maguk után:

„Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok. Inkább magatokat sirassátok és gyermekeiteket - Mert ha a zöldellő fával így tesztek, mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?" (Lk 23,28-31)

Előjönnek saját bűneink és az egész emberiség bűnei. Minden elkövetett gonoszságunk és minden elmulasztott jócselekedetünk. Mennyi más aljasságot és rosszat követtünk volna még el, ha Ő, Jézus nem állott volna mögöttünk tekintetének szeretetteljes sugarával!

Milyen rövid egy élet ahhoz, hogy mindezt jóvá tegyük!

Szemponatok az elmélkedéshez:

5. Akármennyire is szeretsz, sohasem tudsz eléggé.

Az emberi szívnek óriási befogadóképessége van. Amikor szeret, az érzelem crescendójával minden akadályt legyőz.

Ha szereted az Urat, akkor nincs olyan teremtménye, mely ne találna helyet a szívedben.

IX. állomás: Jézus harmadszor esik el a kereszttel

Már csak negyven-ötven lépés a Kálvária csúcsáig, és Jézus harmadszor is leroskad a kereszt súlya alatt. Már nem tud a lábán állni. Ereje elfogyott, fekvé marad a földön.

„Mégkínózták, s ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki a száját. Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját.” (Iz 53, 7)

Mindnyájan ellene vannak: a városbéliek és az idegenek, a farizeusok, a katonák és a főpapok - Mind a hóhérjai. Anyja, Mária – az én anyám is – siratja.

Jézus atyjának akaratát teljesíti. Szegény – meztelen. Nagylelkű – még mit meg nem tett volna? „Dilexit me, et tradidit semetipsum pro me” (Gal 2, 20), „szeretett engem, és önmagát adta értem.”

Istenem, add, hogy a bűnt gyűlöljem, szent keresztedet átölelve eggyé legyek Veled, s hogy a Te szeretetreméltó akaratodat teljesítsem. A földi élet koloncait levetve csak a Te dicsőségedet keressék, nagylelkűen, feltétel nélkül, Veled együtt egészen eléggő áldozatként adjam magam.

Szemponok az elmélkedéshez:

5. Most látod csak, mennyi szenvedést okoztál te is Jézusnak, s ez fájdalommal tölti el lelked. Milyen egyszerű bocsánataért könyörögni, és korábbi árulásunkat megsiratni! Lelked most csordultig megtelt az engesztelés iránti vággyal.

Helyes. De ne felejtse el, hogy a bűnbánat lényege abban áll – ha ez mégoly nehéznek látszik is –, hogy mindig a pillanatnyi kötelességünket teljesítsük.

X. állomás: Jézust megfosztják ruháitól

Amikor az Úr eléri a Golgotát, epével kevert bort adnak neki inni, hogy elbódítsa, és enyhítse a keresztre feszítés kínjait. Jézus hálásan belekóstol ezért a jámbor szolgálatért, de nem akarja meginni. (vö. Mt 27, 34) A szeretet teljes szabadságával adja át magát a halálnak.

Aztán a katonák letépi Krisztusról a ruhát.

„Tetőtől talpig sehol sem ép, csupa sebhely, zúzódás és nyílt seb. Mégsem nyomták ki, nem kötözték be, és olajjal sem puhították." (Iz 1, 6)

A hóhérok magukhoz veszik ruhadarabjait, és négyfelé osztják. Köntöse viszont varratlan volt, egy darabból szöve, ezért azt mondták:

„Ne hasítsuk szét, hanem vessünk rá sorsot, hogy kié legyen." (Jn 19, 24)

Az Írás szava ismét beteljesült: „Elosztják maguk között ruhámat, köntösömre pedig sorsot vetnek." (Zsolt 21, 19)

Mindenétől megfosztva, teljesen nincstelenül áll ott az Úr, csak a keresztfá az övé.

Krisztus az út, amelyen Istenhez jutunk; azonban Krisztus a kereszten függ. A kereszthez pedig csak akkor jutunk el, ha szívünk megszabadul a földi élet láncaitól.

Szemponatok az elmélkedéshez:

5. Amikor azért küzdünk, hogy valóban Krisztussá legyünk, ipse Christus, akkor a mi életünkben is összeolvad az isteni és az emberi.

Minden törekvésünk, még a legjelentéktelenebb is, az örökkévalóság felé vezet minket, mert Jézus keresztáldozatával egyesül.

XI. állomás: Jézust keresztre feszítik

Most szegezik Jézust a keresztfára, és vele együtt két rablót, egyiket jobbról, másikat balról. Jézus így szól:

„Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit cselekszenek.” (Lk 23, 34)

A szeretet vitte Jézust a Kálvária hegyére. És most is, amikor már a kereszten függ, minden szava, minden mozdulata állhatatos, és erős szeretetét sugározza. Mint az örök főpap apa, anya és nemzetségrend nélkül (vö. Zsid 7, 3) kitarja karját az egész emberiség számára.

A kalapácsütések, amelyekkel a keresztre szögezik, a Szentírás jövendölését visszhangozzák: „átszúrták kezeimet és lábaimat. Megszámlálhatom minden csontomat; ők néznek és bámulnak.” (Zsolt 21,18- 19)

„Népem! Mit vétettem neked? Mi eshetett nehezedre? Felelj nekem!” (Mik 6, 3)

És mi, fájdalomtól megtört lélekkel, őszintén mondjuk Jézusnak: Tiéd vagyok, neked ajánlom föl magam, és boldogan hagyom, hogy engem is keresztre feszítsenek, mert a világ válaszutjain teljesen Rád hagyatkozom, a Te dicsőségedet, a Te megváltó munkádat és az egész emberiség megváltását akarom szolgálni Veled együtt.

Szempontok az elmélkedéshez:

5. Mielőtt munkádhoz fognál, helyezz egy feszületet az asztalodra vagy a szerszámaid mellé. Tekints rá néha – Ha elfáradsz, vess egy pillantást Jézusra, és máris újult erővel megy tovább a munka.

Ez a feszület nemcsak egy szeretünk, ahogy szüleink, gyermekeink, feleségünk vagy jegyesünk képmása. Ez a te mindened: atyád, testvéred, barátod, Istened, a Legfőbb Szeretet.

XII. állomás: Jézus meghal a kereszten

A keresztfá feliratán az ítélet indoka: „A názáreti Jézus, a zsidók királya”. (Jn 19,19)
A járókelők szidják vagy kigúnyolják.

„Ha Izrael királya, szálljon le a keresztről, s akkor hiszünk neki.” (Mt 27, 42)

Az egyik gonosztevő védelmébe veszi: „De ez nem csinált semmit!” (Lk 23, 41)

Aztán könyörögve, hittel fordul Jézushoz:

„Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz uralmaddal!” (Lk 23, 42)

„Bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban.” (Lk 23, 43)

A keresztt alatt áll anyja, Mária, több jámbor asszonnyal együtt. Jézus tekintete anyjáról a szeretett tanítványra vándorol. Máriához fordulva így szól: „Asszony, nézd, ő a te fiad!” És a tanítványhoz fordulva: „Nézd, ő a te anyád!” (Jn 19,26-27)

Az ég elsötétedik, félhomály száll a földre. Délután három óra tájban Jézus felkiált: „Éli. Éli, lám má szabáktáni?” „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46)

Tudja, hogy hamarosan minden beteljesedik, s hogy az Írás valóra váljék, így szól: „Szomjazom.” (Jn 19, 28) A katonák nádszálon ecettel átítatott szivacsot nyújtanak neki. Jézus megízleli az ecetet és ezt mondja: „Beteljesedett.” (Jn 19, 30)

A templom kárpitja kettéhasad és a föld megmozdul, amikor az Úr hangosan felkiált: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.” (Lk 23, 46)

És kileheli lelkét.

Szeresd az áldozatot, az ugyanis a lelki élet forrása. Szeresd a keresztet, az ugyanis az áldozat oltára. Szeresd a szenvedést, és ürítsd ki a kelyhet, mint Krisztus.

Szempontok az elmélkedéshez:

5. Krisztus élettelen teste a keresztfán függ. A körülállók, akik látták a történetet, mellüket verték, és hazatértek. (Lk 23, 48) Most, amikor téged is elfog a bűnbánat, ígérd meg Jézusnak, hogy – az Ő segítségével – soha többé nem fogod keresztre feszíteni. Mondd ezt mély hittel. És ismételd újra meg újra: Szeretni foglak Téged, Istenem, hiszen már születésem óta kisgyerekként is védtelenül és kiszolgáltatottan karjaimra bíztad magad.

XIII. állomás: Jézus testét leveszik a keresztről és átadják anyjának

A fájdalmas Szűzanya kitart a kereszttövénben. Vele van János is. Lassan sötétedik, és a zsidók sürgetik az Úr holttestének levételét.

Egy Arimateából származó József nevű tanácsos, derék és igaz ember érkezik most a Kálvária hegyére. Ő járta ki Pilátusnál a római törvények szerinti engedélyt a kivégzett eltemetésére. „maga is várta Isten országát. Nem értett egyet a határozattal és az eljárással.” (Lk 23,50-51) „Nikodémus is elment, aki annak idején éjszaka kereste föl Jézust, s vitt mintegy száz font mirha- és aloékeveréket.” (Jn 19,39)

Őket a nyilvánosság nem tartotta a Mester tanítványainak; nem voltak jelen a nagy csodatevéseknél, a jeruzsálemi bevonulásban sem vettek részt. Most azonban, a szükség órájában, amikor mások elmenekülnek, ők nem félnek attól, hogy az Úr mellett foglaljanak állást.

Leveszik a holttestet a keresztről, és anyja karjaiba helyezik. Mária fájdalma újult erővel tör föl. „Hová ment szerelmed, asszonyoknak gyöngye? Hová lett kedvesed, hadd keressük veled!” (Én 6, 1)

A szentséges Szűz a mi anyánk is. Nem hagyhatjuk egyedül nagy fájdalmában.

Szemponatok az elmélkedéshez:

5. „Semmit sem érek, semmire sem vagyok képes, nincs semmim, semmi sem vagyok”

De Te elfogadtad a kereszttet, hogy én is részesülhessek végtelen érdemeidből, egyúttal Szűz Mária és Szent József érdemeiből is, hiszen az ő gyermekük is vagyok. Ezenfelül a szentek és minden istenfélő embertársam erényei is javamra szolgálnak.

S akkor majd visszapillantok az életemre, és azt mondom: Istenem, milyen szörnyű, fekete éjszaka! Csak itt-ott egy kis fény a Te nagy kegyelmedből, amelyre az én válaszom oly szálnalmas – Csak ezt tudom Neked följánlani, Uram, mert nincs más, amit adhatnék.

XIV. állomás: Jézust sírba teszik

A Golgota közelében fekvő kertben Arimateai József sírboltot vájtatt az egyik sziklába. Mivel a zsidó húsvét előestéjén vagyunk, oda temették Jézust. József egy nagy követ hengerített a sír bejárata elé, és elment. (Mt 27, 60)

Nincstelenül jött Urunk erre a világra, és úgy is hagyta el. Még saját sírja sincs.

Az Úr anyja – aki az én anyám is – és néhány asszony, akik Galileától kezdve követik a Mestert, végignézik a temetést, majd ők is hazatérnek. Leszáll az éjszaka.

Minden beteljesedett. Megváltásunk nagy műve befejeződött. Azzal, hogy Jézus meghalt értünk, és halálával megváltott minket, mindnyájan Isten gyermekeivé lettünk.

Empti enim estis pretio magno! (1Kor 6, 20) Nagy volt a váltságdíjatok!

Tegyük teljesen magunkévá Krisztus életét és halálát. Önmegtágadás és bűnbánat által kell meghalnunk, hogy Krisztus éljen bennünk szeretete által. Aztán lépünk az Ő nyomaiba, és munkálkodjunk Vele együtt minden egyes lélek megváltásáért.

Ajánljuk föl életünket másokért. Csak így tudjuk Jézus életét élni, csak így lehetünk vele eggyé.

Szemponatok az elmélkedéshez:

5. Ha meggondolom, hogy én is képes lennék azokra a gáztettekre, amelyeket más bűnösök elkövetnek, akkor jövök rá, hogy képes vagyok még a hűtlenségre. Ez a bizonytalanság nem más, mint Isten szeretetének ajándéka. Hiszen így kisgyermekként keresek az Atya karjaiban menedéket, és minden nap meg kell küzdenem azért, hogy el ne távolodjam Tőle.

Biztos vagyok abban, hogy Isten nem enged ki engem keze közül: „De megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony? S ha az megfeledkezne is, én akkor sem feledkezem meg rólad.” (Iz 49, 15)